

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie i w przypadku gdy ustawa 20/2021 nie przewiduje innych skutecznych środków stanowiących sankcję za nadużycie wynikające z wykorzystywania kolejnych umów na czas określony lub nadużycie wynikające z przedłużania umowy na czas określony, czy brak przepisów przewidujących przekształcenie kolejnych umów o pracę na czas określony lub stanowiącego nadużycie przedłużania umowy na czas określony w umowę na czas nieokreślony narusza klauzulę 5 porozumienia ramowego zawartego w dyrektywie 99/70/WE, jak orzekł Trybunał w postanowieniu z dnia 3 września 2020 r. w sprawie C-153/20 ^(?)?
- 3) Tribunal Supremo (sąd najwyższy, Hiszpania) przyjął w swoich wyrokach nr 1425/2018 i 1426/2018 z dnia 26 września 2018 r. orzecznictwo potwierdzone w wyroku nr 1534/2021 z dnia 20 grudnia 2021 r., zgodnie z którym środek, który należy podjąć w sytuacji nadużycia wynikającego z wykorzystywania zatrudnienia na czas określony, może polegać po prostu na utrzymaniu zatrudnienia pracownika sektora publicznego, wobec którego dopuszczono się nadużycia wynikającego z wykorzystywania zatrudnienia na czas określony, do czasu, gdy organ administracji będący pracodawcą ustali, czy istnieje zapotrzebowanie strukturalne, i przeprowadzi odpowiednie postępowania konkursowe – w których będą mogli wziąć udział kandydaci, wobec których nie dopuszczono się wspomnianego nadużycia wynikającego z wykorzystywania zatrudnienia na czas określony – w celu obsadzenia stanowiska urzędnikami będącymi członkami stałego personelu. Czy orzecznictwo to jest sprzeczne z klauzulą 5 porozumienia ramowego zawartego w dyrektywie 99/70/WE, w przypadku gdy przeprowadzenie otwartego postępowania konkursowego i pomyślnie przejście tego postępowania konkursowego nie jest sankcją spełniającą wymogi określone w dyrektywie, jak orzekł Trybunał w postanowieniu z dnia 2 czerwca 2021 r. w sprawie C-103/2019?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie i w przypadku gdy orzecznictwo Tribunal Supremo (sądu najwyższego) nie przewiduje innych skutecznych środków stanowiących sankcję za nadużycie wynikające z wykorzystywania kolejnych umów na czas określony lub nadużycie wynikające z przedłużania umowy na czas określony, czy brak orzecznictwa przewidującego przekształcenie kolejnych umów o pracę na czas określony lub stanowiącego nadużycie przedłużania umowy na czas określony w umowę na czas nieokreślony narusza klauzulę 5 porozumienia ramowego zawartego w dyrektywie 99/70/WE, jak orzekł Trybunał w postanowieniu z dnia 3 września 2020 r. w sprawie C-153/20?
- 5) Jeżeli przepisy przyjęte w celu transpozycji klauzuli 5 porozumienia ramowego zawartego w dyrektywie 99/70/WE naruszają prawo wspólnotowe, ponieważ nie ustanawiają żadnej szczególnej sankcji, która zapewniałaby osiągnięcie celów tego aktu prawa wspólnotowego, i nie kładą kres niepewności sytuacji pracowników sektora publicznego.

Czy w takiej sytuacji krajowe organy sądowe powinny zdecydować o przekształceniu stanowiącego nadużycie stosunku pracy na czas określony w stosunek pracy na stałe inny niż stosunek pracy urzędnika, ale zapewniający osobie, wobec której dopuszczono się nadużycia, stabilność zatrudnienia, aby zapobiec pozostaniu tego nadużycia bez sankcji i podważeniu celów klauzuli 5 porozumienia, nawet jeśli przekształcenie to nie jest przewidziane w prawie krajowym, pod warunkiem że wspomniany stosunek pracy na czas określony został poprzedzony otwartym postępowaniem konkursowym na zasadach konkurencji z poszanowaniem zasad równości, kwalifikacji i umiejętności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

⁽²⁾ EU:C:2021:460.

⁽³⁾ EU:C:2020:760.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário
(Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 24 maja 2022 r. –
Cofidis/Autoridade Tributária e Aduaneira**

(Sprawa C-340/22)

(2022/C 359/26)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cofidis

Strona przeciwna: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2014/59/UE⁽¹⁾ z dnia 15 maja 2014 r. stoi na przeszkodzie opodatkowaniu w państwie członkowskim oddziałów instytucji finansowych będących rezydentami w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej na podstawie przepisów, takich jak portugalski system krajowy regulujący dodatkowy podatek solidarnościowy od sektora bankowego, który jest nakładany na skorygowane zobowiązanie i wartość referencyjną pozabilansowych pochodnych instrumentów finansowych i z którego wpływy nie są przeznaczane na krajowe mechanizmy finansowania działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ani na finansowanie jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji?
- 2) Czy swoboda przedsiębiorczości zapisana w art. 49 TFUE stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak te określone w portugalskim systemie krajowym regulującym dodatkowy podatek solidarnościowy od sektora bankowego, które zezwalają na odliczenie niektórych pozycji zobowiązań od ustalonych i zatwierdzonych zobowiązań dla celów obliczania funduszy własnych Tier I i funduszy własnych Tier II, zgodnie z przepisami części drugiej rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady Ministrów Unii Europejskiej (UE) nr 575/2013⁽²⁾ z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012, z uwzględnieniem przepisów przejściowych określonych w części dziesiątej wspomnianego rozporządzenia, które mogą być wyemitowane wyłącznie przez instytucje posiadające osobowość prawną, to jest, które nie mogą być wyemitowane przez oddziały instytucji kredytowych niebędących rezydentami?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

⁽²⁾ Dz.U. 2013, L 176, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Portugalia) w dniu 31 maja 2022 r. – NM/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-349/22)

(2022/C 359/27)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NM

Strona przeciwna: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

Czy art. 110 TFUE stoi na przeszkodzie temu, by przepis krajowy, taki jak art. 8 ust. 1 lit. d) CISV [Código do Imposto Sobre Veículos (kodeksu podatku od pojazdów)], który ustanawia obniżenie do 25 % kwoty podatku od dopuszczenia do obrotu pojazdów silnikowych (ISV) w odniesieniu do lekkich samochodów osobowych spełniających określone kryteria dotyczące ochrony środowiska, został utrzymany w mocy i był stosowany w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2021 r., bardziej restrykcyjnym niż brzmienie obowiązujące do tego czasu, zarówno do nowych pojazdów krajowych, jak i do pojazdów używanych pochodzących z innych państw członkowskich Unii Europejskiej, zarejestrowanych po raz pierwszy w Portugalii po tej dacie, traktując te pojazdy tak samo pod względem podatkowym, ale doprowadzając do sytuacji, którą można uznać za sytuację nierówności między pojazdami używanymi o takim samym okresie użytkowania, które spełniają obowiązujące poprzednio mniej wymagające kryteria dotyczące ochrony środowiska, ale nie spełniają kryteriów ustanowionych w nowej ustawie, w zależności od tego, czy (a) zostały one pierwotnie wprowadzone do obrotu i zarejestrowane w Portugalii przed datą wejścia w życie nowego brzmienia ustawy, w którym to przypadku zastosowanie zostanie obniżenie do 25 % kwoty podatku, co można uznać, że zostanie odzwierciedlone w cenie nabycia pojazdów używanych, czy też (b) zostały zarejestrowane w innym państwie członkowskim w czasie obowiązywania poprzedniego brzmienia ustawy i zostały dopuszczone do obrotu w Portugalii po tej dacie, w którym to przypadku zostaną obciążone 100 % kwoty podatku?